

Kázání Marka Vanči z 29. dubna 2012 v Krucemburku

Kázání Marka Vanči z 29. dubna 2012 v Krucemburku

I. čtení: Žd 11, 13-39+12, 1-3

II. čtení: Dt 6, 4-9

Slyš Izraeli – vlastně poslyšte vy, bratři a sestry, vy, kteří jste nebyli žádným Božím lidem, dokud se pro vás Hospodin nerozhodnul, kteří jste byli tuláckou bandou a sebrankou, dokud vám Hospodin nedal svou cestu a svůj cíl. Poslyšte a rozpomeňte se na svůj počátek, pomyslete na svého Stvořitele, na toho, který vám dal život. Vy, všichni, kdo jste jeho lidem, vy životní ztroskotanci, vy pohaslí a slabí, i vy silní a mladě sebejistí, vy vzdělaní i prostí, vy vždy si udržující odstup, i vy věčně pochybující, a také vy hledající neuspokojující jistoty tohoto světa, vy silní ve víře a v Písmu kovaný, prostě vy všichni si teď vzpomeňte na to, co Bůh učinil, když vyvedl Izrael z Egypta, když vaše předky ve víře převedl přes Rudé moře. Vzpomeňte také na Kristovo vzkříšení, na obrácení Pavlovo, myšlenkový zápas církevních otců, vzpomeňte na lásku reformátorů k Boží pravdě, ba vzpomeňte na ty z vašich předků i současníků, z vašich blízkých, kteří znovu a znovu touž mocí napřimovali svá záda a upravovali směr své cesty.

Slyš Izraeli – jedině Hospodin – to všichni ti naši předci ve víře svědčí o něčem, co se stalo událostí jejich života, co se stalo událostí dějin a přece se to nedalo dějinným vývojem vysvětlit. Svědčí o setkání s mocí, která není z tohoto světa a přece mluví o setkání, která se stala na této zemi. Svědčí o něčem, s čím mají nádhernou a omračující zkušenost a co při tom mluví proti zkušenosti, kterou až dosud v životě mají, co mluví proti tomu, co vidí a slyší v tomto světě.

Zástup svědků nám dokládá, že jen někteří prošli Rudým mořem, jen někteří stáli pod křížem, jen někteří se potkali se Vzkříšeným, ale ti, kdo okusili osvobozující moc Boží pravdy nám svědčí, že tato moc je rozhodující nejen pro ně, ale i pro jiné a že bude mít pokračování a dojde svého naplnění.

Jako otisky, jako stopy nám zůstávají vyznání víry, která jsou nejen dokladem víry minulých generací, ale jsou i pozváním na cestu následování pro budoucí generace. Toto konkrétní vyznání víry v jediného Boha se stalo každodenní záležitostí pozdějšího židovstva, základem ranní i večerní modlitby každého Žida.

Toto vyznání, které nekompromisně odmítá jiné náboženské víry, formy a normy okolních izraelských národů, je výzvou i pro nás, církev Kristovu. V době postmoderního guláše, kdy si může každý věřit, čemu chce, zní toto staré izraelské vyznání jako zvuk hromu. Izrael a vlastně i církev si mají znovu uvědomit: jen Hospodin je Bůh. Není nikdo jako on. Rozpomínáme se my, kteří se počítáme mezi pamětníky, rozpomínáme se my mladší, rozpomínají se děti a mládež a mohou se ptát a zajímat i náhodní kolemjdoucí, co to je za cestu, kam vede, co se v církvi vlastně děje, k čemu tu církev je?!

Smysl tohoto podivného společenství, církve, je právě v tom, že se tu vede rozhovor víry, že tu zaznívá vyznání víry – jednak jako vzpomínka na Boží činy, jednak jako zdroj naděje, ale i jako otázka. Mohu doufat? Smím doufat? Mohu já něco převzít z tak odlišné zkušenosti druhých? Mohu se já spoléhat na něco, co formovalo lidi přede mnou, kteří ale žili v úplně jiné realitě, duchovní i společenské? Mohu vztáhnout na svou existenci něco z té osobní a neopakovatelné zkušenosti druhých?

Hospodin je jeden. Jedinečný a nenahraditelný. Všechny ty různé lidské příběhy, lidí věřících před námi, jsou součástí jednoho celku. Bůh je středem, je počátkem i cílem pro všechny, tvoří ve svém jednání se svým lidem jednotu. Bůh tvoří pestrý příběh plný zvrátů a překvapení, přece je to však děj jednoho Božího Ducha, který každé naše osobní zkušenosti překračuje, který je prostě víc než si dokážeme představit.

A tak se shlukujeme jako církev kolem svého Boha, on je naším základem, on tvoří společenství, on tvoří svůj lid. Jenom v něm má naše práce a naše existence smysl, i teď se chceme rozpomínat na jeho činy a těšit se nadějí na jeho blízkost. Ve světě, který očekává katastrofy, ve světě, kde se jen těžce prosazuje čestné a poctivé jednání, ve světě, kde se vyplácí měnit názory podle přítomné potřeby, v našem světě, kde být kluzkým a přizpůsobivým znamená mít a žít si, chceme vyznávat,

že je jeden Bůh, že jsou jedny dějiny, ty, které směřují k jeho království, že lidství má jediný základ v Božím určení, že je jen jedna cesta a pravda, která zve ke svobodě a dává naději, a tou je Ježíš Kristus.

Jedině Hospodin. Nic ho nemůže nahradit. Žádný blahobyť, žádné učení, žádný náboženský systém, ani ten náš vlastní, žádné společenství, ani těch, kteří se k němu hlásí, ani vynikající jedinci, byť by byli druhým příkladem či oporou. Hospodina nemáme v ruce. Nemůžeme se cítit nadřazení a nejsme lepšími lidmi, než jiní. Se svým hříchem jsme na tom před Bohem všichni stejně. Co máme navíc je to, že věříme v nenahraditelnost a svatost Boží, víme, že nikdy nemůžeme být jako lidé na jeho místě. Víme, že bez něj nemáme šanci.

Jedině Hospodin. A tou správnou odpovědí na setkání s ním je naše láska. Protož milovati budeš Hospodina, Boha svého z celého srdce svého, a ze vší duše své a ze vší síly své. Budeš ho milovat, budeš na něm viset svým životem jako na záchranném kruhu, upneš se k němu, který je středem vesmíru i tvé bytosti, přilneš k němu veškerou svou mocí. Budeš ho hledat, budeš ho vzývat a oslavovat, protože bez něho jsi nic, možná nafoukané, ale nic. Budeš se na Boha doptávat každého dne, protože ho nemůžeš mít jednou provždy, ba bez doptávání a hledání ho můžeš snadno ztratit. Vždyť na jeho každodenní pomoci a přítomnosti záleží tvůj život.

A jak praví jeho svědek Job: jen dobré věci budeme od Boha přijímat, zlých pak nebudeme přijímat? Budeš se na Boha obracet i se svými otázkami a pochybnostmi, s výčitkami i žalobami.

Jedině Hospodin - jeho se drž, i když Bůh bude mlčet. A v čase tvé vyprahlosti a vnitřní chudoby, když ti nebude do zpěvu, to nevzdávej, měj pohled upřený stále ke svému Bohu.

Jedině Hospodin – ta slova si uvážeš za znamení na své ruce a jako pásek na čele, tak budeš mít Boha stále na mysli. A nemusíš se toho bát, nejsou to pouta nesvobody, Boží slova nesvazují, netísňují, ale naopak dávají pravou svobodu. Už smíš přece věci vidět poměřené Kristovou pravdou a v její síle smíš i jednat a žít.

Jedině Hospodin, ta slova budou s tebou, když budeš lehat i vstávat, chodit i sedat, budou s tebou venku i pod střechou, ve tvém soukromí. Nemusíš se bát, Bůh není policajt, který sleduje tvé černé myšlenky a tvé chyby, ale dává ti sílu k pravé radosti, vždyť je to ochránce tvé svobody, tvé důstojnosti, celého tvého života.

Jen se o tom všem neboj mluvit, doma, v práci i v církvi. Ať všichni vidí, kdo je tvůj Bůh, třeba někteří nakonec také vzdají Bohu čest a chválu.

Amen